

[Hagen Hagenson.]

ster fandt, at der ikke var grund til at drage omsorg for, at lignende tilfælde i fremtiden blev undergivet rettens bedømmelse, inden beslaglagte pas blev udleveret. Det synes jeg netop, at der er grund til på baggrund af, dels at det er så få tilfælde, der er tale om, dels at der jo skal foreligge forholdsvist alvorlige sigtelser, inden man beslaglægger passet. Den højtærede minister opregnede jo, hvad et anklageskrift vil komme til at omfatte — et anklageskrift, der nok ikke får mere betydning end det stykke papir, det er skrevet på, da vi vel aldrig nogensinde ser vedkommende som tiltalt her i landet; han foretrækker sikkert at blive, hvor han er. Men når det drejer sig om både bedrageri, dokumentfalsk, urigtige oplysninger over for offentlige myndigheder og skattesvig, synes jeg, man kunne have handlet anderledes i denne sag. I hvert fald vil jeg mene, at der er skønnet helt forkert, også i henseende til den sikkerhedsstillelse, der er krævet. Vi fik at vide, at værdien af pantebrevene var 100.000 kr. Men den højtærede minister fortalte i sit svar den 11. november 1964, at det maksimale beløb, der kunne blive tale om Frode L. Hansen skulle være ansvarlig for — ud over skattesviget — var 350.000 kr., så allerede på det punkt er der nok fra politiets side skønnet rigeligt i underkanten.

Jeg må derfor fastholde, at jeg vil finde det rimeligt, at det fremover bliver domstolene — med den betryggelse, der ligger heri — der tager sig af sådanne tilfælde.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): I anledning af det ærede medlems sidste bemærkninger vil jeg sige, at når man ikke fra justitsministeriets side mener, at man kan give faste regler for udlevering af pas eller påbyde, at udlevering af pas i alle tilfælde skal forelægges retten, skyldes det, at at det ville medføre konsekvenser i anden henseende. Det ville jo medføre, at man også måtte fratage politiet muligheden for at udøve skøn, f. eks. i henseende til det spørgsmål, om en varetægtsfange skal på fri fod. Det ærede medlem ved sikkert, at politiet her ofte skønner, at den pågældende skal løslades, og gør det uden at forelægge spørgsmålet for retten. Den samme frihed må da så meget mere tilkomme politiet i dette til-

fælde. Det er beklageligt, at der i enkelte tilfælde udøves fejlskøn, men det er vel menneskeligt, og jeg er enig med statsadvokaten og rigsadvokaten i, at der ikke er grundlag for at udtale kritik, når man kender de nærmere omstændigheder, hvorunder dette skøn er udøvet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Else-Merete Ross* til justitsministeren:

„Kan ministeren oplyse, om og i hvilket omfang der indtil nu er opnået resultater i det nedsatte kontroludvalg vedrørende efterretningstjenestens kartoteker?“

Else-Merete Ross: På ministerens henstilling har jeg udsat mit spørgsmål et par måneder. Jeg forstod godt, at en ny minister måtte have tid til at sætte sig ind i de mange forskellige sager, og jeg forstod også ministerens ønske om i sit svar at kunne give en så fyldestgørende redegørelse som muligt. Men nu er tiden altså inde, og jeg tror, vi er mange, der med interesse imødeser denne redegørelse.

I forbindelse med redegørelsen er der særlig 3 punkter, jeg håber ministeren vil komme ind på. I folketingsudvalgets betænkning står der, at kontroludvalget skal holdes underrettet om de til enhver tid fulgte retningslinjer for registrering. Har jeg ret i, at det er ensbetydende med, at udvalget, hvis det ikke finder retningslinjerne tilfredsstillende, ved forhandling med efterretningstjenesten kan få disse retningslinjer ændret? Kan en borger, som mener, at efterretningstjenesten med urette og med en for ham ubehagelig fremgangsmåde har skaffet sig oplysninger om ham, skriftligt eller mundtligt klage til udvalget, så udvalget, hvis det finder klagen berettiget, har mulighed for at få ændret en sådan fremgangsmåde i fremtiden? En af udvalgets opgaver var at gennemgå de eksisterende kartoteker med henblik på at reducere antallet af registrerede borgere. Er en sådan nedskæring påbegyndt?

Den tidligere justitsminister sagde, at der ville blive draget omsorg for, at kartotekerne kunne tilintetgøres i tilfælde af krig eller besættelse. Af bitter erfaring ved vi, hvilke resultater det fik, at det ikke skete i